

LẦN ĐẦU CHÚNG NGUYỆN CHO TANG LỄ VÀ NHỮNG BÀI HỌC VỀ TRÙNG TANG - LIÊN TÁNG.

Lúc ấy tôi còn là một sinh viên, vừa quen Bibi, chưa hiểu về Pháp Đạo cho lắm đầu rằng có sử dụng pháp Hộ Bệnh của Vô Vi Quy Nguyên để chữa trị cho rất nhiều người nhưng chỉ làm với tính cách là một ông thầy trị bệnh chứ không là một ông thầy dạy Đạo.

Sau khi quen nhau độ vài tháng thì được tin bà ngoại của Bibi, bà Trần Thị Ngọc (*thân mẫu của cố phi công Phạm Phú Quốc*) vừa qua đời tại tiểu bang Texas. Là bạn trai của cô cháu gái trong nhà, thế nên, tôi cùng Bibi bay sang Texas để dự tang lễ.

Linh cữu của bà cụ được quản tại nhà quản thuộc thành phố San Antonio, tiểu bang Texas. Đó cũng là lần đầu tiên tôi biết đến nhà quản tại xứ Mỹ.

Gia đình của Bibi lúc ấy theo pháp môn Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp của ông Tám Lương Sĩ Hằng và là những người đầu tiên theo ông Tám sau khi ông Tám rời khỏi nước (*gia đình Bibi lúc ấy định cư tại Phillipines từ khoảng thập niên 1960 nên khi ông Tám từ Việt Nam đến trại tỵ nạn Phillipines thì được gia đình nấy vào trại cư mang*). Cũng vì lẽ đó, khi bước vào nhà quản tôi nghe từ máy cassette tiếng niệm Phật “Nam Mô A Di Đà Phật” của ông Tám niệm được phát lớn và lập đi, lập lại liên tục.

Ngồi một góc ở nhà quản, sau lưng tôi là tấm vách che dùng để ngăn phòng này với phòng kia, cô Vân, mẹ của Bibi ngồi nói chuyện với tôi. Đang nói chuyện, bất chợt bà thấy tôi đứng bật dậy và đi nhanh ra khỏi phòng. Đi theo tôi, bà hỏi:

- Tân! Có chuyện gì vậy?

- Con thấy một người đàn ông từ phía sau lưng con bước ra...

Lúc ấy tôi hơi bị giật mình, vì tự dưng đang ngồi nói chuyện lại có một người đàn ông từ phía sau lưng mình bước ra, nên tôi đã đứng dậy và bỏ đi một mạch... Là một người thực tế, cô Vân âm thầm sang phòng bên cạnh nơi sau lưng tôi ngồi ở mặt kia của vách ngăn. Sau này cô kể, cô thấy những người trong nhà quản vừa mang vào một xác của người đàn ông đặt nằm ngay sau lưng tôi ngồi. Thế nên, cô nghi là tôi có thể thấy được âm phần nên cô hỏi nhỏ với tôi:

- Con cho cô biết riêng, con có thấy hồn bà cụ ở đây không?

Tôi gật đầu nên cô hỏi tôi:

- “Con thấy bà cụ đang ở đâu? Đang mặc áo quần như thế nào?”

Tôi chỉ chỗ bà cụ đang đứng và diễn tả quần áo của bà cụ hiện đang mặc như thế nào? Cô im lặng đứng thừ ra suy nghĩ, xong cô tiến tới tắt máy cassette, cô nói với tôi trước mặt mọi người:

- Cô nhờ Tân cầu nguyện cho bà cụ giùm...

Thực tế, từ xưa đến nay tôi chưa hề chú nguyện cho tang lễ nên bảo tôi chú nguyện, tôi cũng không biết chú nguyện làm sao cả nhưng tôi cũng không từ chối. Tôi cầm Ấn Lệnh đặt trên trán của bà cụ mà cầu nguyện và làm giống y như tôi thường hộ bệnh cho người ta vậy.

Tuy nhiên, có khác là tôi thấy có một vài hồn người đến rồi cùng với bà cụ tiến đến quỳ xuống lạy tôi và ra đi, xong tôi lại gặp một vài người ăn bận khá khác thường, gương mặt cũng khá khác thường, gần giống tượng của ông Tiêu ở hậu viện của các chùa nhưng có điều người này không có cằm cờ và lưỡi thì không có dài như tượng ông Tiêu. Sau này Đức Ngài đã cho tôi biết, đó là Thần Trùng và cách mà tôi đã sử dụng lúc đó dầu không chính xác lắm nhưng đã làm cho Thần Trùng hồi vị. Cũng nhờ đám tang này nên tôi được học thêm về Thần Trùng, Trùng tang, liên táng...

Sau này cô Vân có kể với tôi lý do mà bà nhờ tôi cầu nguyện là như vậy:

Gia đình cô xưa kia ở ngoài Bắc, ông ngoại của cô là một tộc trưởng (*hay ông Trùm... – tôi đã quên từ ngữ mà cô đã dùng vào lúc đó*) coi sóc cả một giáo xứ Thiên Chúa Giáo. Sau đó thì bà ngoại của cô chết, lại chết nhằm ngày trùng. Là người Thiên Chúa Giáo nên gia đình của cô không tin vào quan niệm trùng tang nhưng có điều đáng nói là cứ mỗi năm gia đình cô lại có một người chết đúng vào ngày này... Sau đó thì cả gia đình lần lượt chết sạch chỉ còn sót lại mẹ của cô, tức bà ngoại của Bibi nên ông ngoại của cô đã giận và nói trước bàn thờ Chúa: “Gia đình tôi phụng thờ Chúa nhưng Chúa đã không cứu gia đình tôi”... từ đó, ông đã bỏ Đạo và dẫn người con gái duy nhất còn lại trong gia đình mà bỏ vào Nam.

Hơn 60 năm sau, bà cụ mẹ của cô đã chết lại đúng vào cái ngày mà trước đó cả đại gia đình của bà đã chết. Điều này làm cho cô Vân lo lắng nhưng cô đã không nói cùng một ai vì sợ người trong gia đình lo và nhất là sợ người ta cho là “nhà vô phước nên mới chết trùng”. Vì vậy, gia đình của cô đã cầu với ông Tám Lương Sĩ Hằng và ông Tám đã khẳng định là đã đưa hồn bà cụ về cõi Phật.

Tuy vậy, nhiều ngày sau đó, trong giấc mộng của cô, cô vẫn thấy bà cụ trở về, chỉ im lặng đứng trước mặt của cô như muốn nói một điều gì đó nhưng miệng của bà dường như bị dán lại nên nói không được. Trong giấc mơ, cô Vân liên tục hỏi:

- Mẹ có cần gì con không?...

Bà cụ vẫn im lặng, dầu rằng ánh mắt chứa rất nhiều điều muốn nói... giấc mơ ấy cứ xảy ra liên tục và gia đình cô cũng liên tục cầu với ông Tám Lương Sĩ Hằng. Ông Tám vẫn khẳng định là ông đã đưa hồn bà cụ về cõi Phật...

Mang nặng trong lòng một nghi vấn cho đến khi cô thấy tôi vội vã rời khỏi phòng mà từ đó cô phát hiện ra rằng tôi có thể nhìn thấy được âm phần và cô đã tin tuyệt đối sự thấy của tôi khi tôi đã diễn tả đúng bộ đồ bà cụ đang mặc mà cô Vân đã thấy trong giấc mơ. Vì giấc mơ ấy chỉ có một mình cô Vân thấy và biết. Cũng vì lẽ tin tưởng đó nên cô đã mạnh dạn tắt băng cassette ghi âm lời niệm Phật của ông Tám và không ngại nhờ tôi cầu nguyện cho bà cụ trước mặt mọi người trong gia đình mà hầu như ai cũng là đệ tử của ông Tám, đáng nói là cô cũng không hỏi tôi có biết cầu nguyện cho người chết không hay đã từng làm công việc này chưa?...

... Sau khi từ nhà quản trở về nhà của cô Vân, mẹ Bibi, tôi thấy rất nhiều âm phần từ nhà quản này đi theo tôi về nhà mà vong hồn người đến ngày càng đông nghịt... cho đến tối thì tôi thấy vong linh của cố Đại Tá Phạm Phú Quốc đến cảm ơn tôi đã cầu nguyện cho mẹ của ông và ông xin độ cho ông được đi tu. Tôi đã cầu nguyện cho ông, chừng vài phút sau tôi thấy có vài Chư Vị đến dẫn ông đi nhưng có điều lạ là sau khi làm xong công việc dẫn hồn ông Phạm Phú Quốc đi thì các Chư Vị này lại quay trở lại gặp tôi và xin:

- Xin Thầy cho tôi được gặp Phật!

Tôi không trả lời và họ cứ liên tục xin... đây là lần đầu tiên tôi gặp hoàn cảnh khó như vậy, thường khi chú nguyện cho ai thì các Chư Vị chỉ đến thừa hành dẫn đi là xong công việc nhưng lần này chính các Chư Vị lại là những người đến xin... vậy thì tôi phải... gọi... ai đây? Mà câu hỏi này cũng lạ, tôi nghĩ các vị ấy trong vô vi thì các vị phải có cơ hội gặp Phật nhiều hơn tôi chứ? (*Lúc ấy tôi chưa là người tu nên còn... khá tối*). Xin tôi cho gặp... Phật, trong khi... tôi có biết... Phật ở đâu mà gặp? Tôi nghĩ, chính tôi còn... không có gặp thì lấy gì chỉ cho người ta gặp? Tôi thật bối rối nhưng tôi không nói cho các vị này sự bối rối của tôi cho đến khi họ cứ liên tục xin được gặp Phật, nên tôi nói với họ:

- Vậy thì tôi sẽ chuyển cho các vị lên non tu (*lúc ấy tôi cũng chỉ biết đến đoạn này thôi, gặp bất kỳ phân lực nào thì cứ chuyển cho họ đi tu, còn đi như thế nào, tu ra sao thì có các Chư Vị lo*).

Các vị này hỏi tôi:

- Vậy khi đi tu, tôi có thể gặp Phật không?

Một câu hỏi làm nghẹn họng nhưng tôi cũng rón trả lời:

- Khi nào vị thành quả thì sẽ gặp Phật.

Không hiểu sao, sau câu trả lời này các Chư Vị vẫn tiếp tục xin cho được gặp Phật. Tôi nói với các Chư Vị:

- Vậy thôi, tui chuyển cho các vị đi gặp Sư Huynh (lúc ấy tôi gọi Đức Ngài là Sư Huynh và chuyển họ đi gặp Đức Ngài để Đức Ngài giải quyết).

Các vị ấy không còn đòi nữa, vì có đòi cũng vậy thôi, các vị đã thấy, tôi đã đến mức giới hạn rồi....

Sau này, có lần gọi phone về Việt Nam, đang lúc nói chuyện, Đức Ngài bỗng hỏi tôi:

- Con chuyển các Chư Vị đến gặp Ba à?

- Dạ! Tại họ xin cho họ được gặp Phật mà con biết Phật ở đâu đâu để cho họ gặp? Nhưng mà họ cứ đòi gặp!

- Rồi con nói với mấy vị sao?

- Con nói với mấy vị là con sẽ chuyển cho mấy vị đi tu, khi nào tu thành quả thì sẽ gặp Phật!

Đức Ngài nghiêm giọng:

- Con cho Ba biết! Lúc nào họ tu thành quả?

- ...

Tôi cứng họng, không biết trả lời sao...

Đức Ngài dạy:

- Như vậy con chỉ nói quanh, con phải nói với các Chư Vị là "khi nào Tâm các vị thanh tịnh thì lúc đó các vị sẽ thấy Phật. Vì nhiều khi Phật đang đứng trước mặt các vị mà các vị không thấy!"

... Câu chuyện trong lần đầu tiên chú nguyện cho một tang lễ của tôi còn dài và còn rất nhiều sự kiện liên tục xảy ra sau đó và bài học đi theo cũng rất nhiều. Sau này, vong linh của bà cụ có về thăm gia đình nhất là mỗi khi gia đình họp mặt và có tôi hiện diện, vong linh bà cụ thường vệt mọi người qua một bên mà đến trước mặt tôi để quỳ đánh lễ.

Sau này làm công việc biên khảo cho Tự Điển Bách Khoa Vô Vi Quy Nguyên, tôi thấy có nhiều trang mạng có những bài tham khảo rất kỹ về Trùng Tang và Liên Táng, nhưng có lẽ gần như toàn bộ các biên khảo ấy được viết từ những nhà nghiên cứu nhưng không phải là những vị thầy có thể thấy và giải được vấn đề trùng tang và liên táng. Các vị ấy viết rất kỹ kể cả kê ra những loại bùa mà ngày xưa con người ta thường dùng để "trị" Trùng Tang và Liên Táng. Thực chất, những lá bùa này người xưa đã chế ra để làm yên tâm cho gia đình người chết, vì không lẽ nào chỉ viết ngoằn ngoèo vài nét nghịch ngoạch lại có thể làm Thần Trùng lui được. Ví dụ như qua bài khảo cứu trên trang mạng của Trung Tâm Nghiên Cứu Lý Học Đông Phương đã có những khảo cứu rất kỹ về truyền thống, văn hóa và sự hiểu của dân gian về những đề tài này mà tôi có dùng một phần làm tư liệu cho khảo cứu của mình. Tuy nhiên, ở phần giải trừ thì chắc chắn người xưa cũng không biết cách giải trừ là như thế nào thể hiện qua những đoạn văn, sự hiểu được viết như sau:

"Tại miền Bắc Việt Nam có một trung tâm nhốt Trùng lớn nhất nước: Đó chính là chùa Hàm Long ở xã Nam Sơn, huyện Quế Võ - Tỉnh Bắc Ninh. Chùa được xây dựng vào thời Lý, tương truyền đây là nơi tu hành của Thiền sư Dương Không Lộ. Nơi đây từ ngày xưa, các vị sư tăng đã có những phương pháp Trấn Trùng rất huyền bí mà hiệu quả. Hàng ngày, vào buổi chiều, các sư ở đây phải nấu một nồi cháo to, cúng thí thực cho Trùng và vong bị nhốt ở đây, bữa nào quên là gà vịt của dân quanh vùng thay nhau chết la liệt. Ngoài ra, tại miền Bắc Việt Nam, từ xưa đã có các môn phái Pháp Sư theo Bắc Tông, Pháp sư các môn phái Phù thủy của đồng bằng Bắc Bộ nhất là tại các tỉnh Bắc Ninh, Hải Phòng, Nam Định ... có khả năng hóa giải Trùng tang liên táng rất hay. Thông thường, các vị sư trong chùa chỉ học theo đạo Phật chứ ít khi học theo kiểu Pháp sư, Phù Thủy, thế nhưng đặc biệt ở chùa Hàm Long - Bắc Ninh, Liên Phái - Hà Nội và một vài chùa nữa lại có những bộ ván khắc in phù giải Trùng tang liên táng từ hàng trăm năm. Theo Nguyễn Vũ đã viết: "Hàm Long: Chỉ nghe tên thôi cũng đã gọi lên một điều gì đó về ngôi chùa rồi. Dọc theo đường quốc lộ số 1 chỗ rẽ đi Cẩm Phả, xuất hiện một dãy núi lớn, dài 3,4 cây, ta tìm đến đầu của dãy đó là nơi tọa lạc của chùa Hàm Long. Nơi đây cũng là trường trung cấp Phật giáo của tỉnh Bắc Ninh. Về thế đất Tân Long, huyết kết oa, Long, Hồ hoàn mỹ, ngoại minh đường rộng rãi có sông lớn chảy qua nhưng không được đẹp. Ngoài ra còn có Tử linh châu vào, trong chùa còn có một cây tháp đá rất cổ, thường có nước rỉ ra từ đó, tương truyền nơi đây là nơi nhốt trùng rất lớn. Tôi có một người bạn thân đã từng tu hành ở đây nói với tôi "ngày nào chùa cũng phải nấu một nồi cháo to để cúng, nếu không gà chó của dân địa phương tự nhiên lăn ra chết rất nhiều. " ...

Cũng lạ cho quan niệm của người đời, ngày nào quên cúng thì gà chó của dân địa phương tự nhiên lăn ra chết???... **Như vậy được gọi là... "nhốt"?** Thế nên, các phương pháp "trấn trùng" của dân gian được gọi là huyền bí và hiệu quả thì phải nên xem lại. Nhiều khi người ta qua được hạn chết trùng cũng bởi họ không có phần số phải chết trùng hay họ có nhiều âm đức, còn khả năng thực sự "trấn trùng" của người đời thì cần phải nghiêm túc xem lại